

Hồi 06

Đắc Thành Tuyệt Nghệ, Duyên Cùng Bền

Vượt Thoát Vực Sâu, Ké Nhân Lai

S

ự thật vẫn là sự thật, đến một hôm, Điền Tú Tú chợt bảo:

- Y phục của công tử vừa cũ kỹ vừa không thể che kín tấm thân đã cao lớn hơn nhiều. Tú Tú nghĩ, có lẽ đã đến lúc chúng ta quay trở lại dương gian chấp nhận cuộc sống gian khổ của một kiếp người.

Cát Hiểu Phong thở dài, luyến tiếc:

- Cũng đã hai năm trôi qua rồi. Đệ bây giờ đã mười tám. Thật tiếc khi từ bỏ chốn này.

Điền Tú Tú thở ra nhè nhẹ:

- Đối với nữ nhân, tuổi đôi mươi là tuổi sắp quá thì. Kiếp này Tú Tú chỉ còn biết mỗi một mình công tử.

Hiểu Phong cầm tay nàng:

- Đệ xin hứa, đệ sẽ không còn ai khác ngoài thư thư để gởi trọn tấm lòng. Ngay khi ly khai chốn này đệ quyết đưa thư thư đi tìm lệnh tôn. Và nếu lệnh tôn không khước từ, đệ sẽ mãn nguyện vì được làm tiểu tể của Điền gia.

Tú Tú ngả vào lòng Hiểu Phong:

- Công tử!

Hiểu Phong âu yếm đặt nụ hôn lên gò má phơn phớt hồng của nàng:

- Tú Tú!

Mọi lời nói lúc này là không cần thiết. Vì tiếng nói của con tim, thanh âm của tình yêu đã thay họ nói tất cả.

Nhưng tình yêu đòi hỏi sự trọn vẹn, vì thế, Hiểu Phong tự ý bước rời ra:

- Chúng ta đi thôi, thư thư. Đệ muốn chúng ta sớm gặp lại lệnh tôn. Chỉ có thế, chúng ta mới hoàn toàn thuộc về nhau, vì đã được nhạc phụ lão gia ưng thuận.

Thời gian lưu lại đây hai năm hoàn toàn không uổng phí cho cả hai. Điền Tú Tú sau nhiều lần dò xét và thám thính đã biết theo hướng dòng nước chảy là họ an toàn đến đáy vực.

Theo chỉ điểm của nàng, Cát Hiểu Phong sau khi lướt qua khắp đáy vực để kiểm tìm đành thất vọng vì không tài nào phát hiện bất kỳ một dấu vết nào dù nhỏ cho thấy nơi phụ thân Cát Hiểu Kỳ và lão nhị Ma U Minh họ Khả đã tuấn nạn.

Tú Tú an ủi:

- Chúng ta kiếm quá muộn. Một đáy vực vừa ẩm thấp vừa là nơi do loài sinh vật hạ đẳng sinh sôi phát triển, thi thể của bất luận ai rơi xuống đây e chỉ trong thời gian ngắn là bị hủy hoại. Công tử chớ quá đau lòng. Chờ khi hồi trang, Tú Tú sẽ cùng công tử lập đàn cầu siêu, an ủi cho vong linh song thân công tử cũng là huyện đường của Tú Tú này.

Nghe nàng vừa nhìn nhận bản thân nàng đã là người của Cát gia, Cát Hiểu Phong động tâm:

- Thư thư có nhắc đệ mới nhớ. Không biết bọn Thiên Y Giáo đã chiếm ngụ Điền gia chưa? Nếu chưa, đệ rất muốn quay lại, thu thập hài cốt gia mẫu về. Để vong linh người khỏi tử hổ vì lâm cảnh tử vô địa táng.

Điền Tú Tú tán thành:

- Tú Tú cũng có ý đó. Chỉ mong sao bọn ác nhân dù có chiếm ngụ Điền gia cũng đừng vui dập hoặc hủy bỏ những gì còn sót lại của lệnh đường.

Chực nhớ cái chết của mẫu thân là do hỏa dược phát nổ và hủy diệt, Cát Hiểu Phong bàng hoàng đến thừ cả người.

- Thư Thư thử nói xem, liệu gia mẫu lúc chạm vào hỏa dược, thi hài có còn lại chút gì không?

Tú Tú gượng cười:

- Công tử có hỏi Tú Tú cũng vô ích. Vì đâu phải việc gì ở Điền Gia Trang Tú Tú cũng am hiểu. Hướng chi việc lập kỳ trận hoặc chôn hỏa dược đều là những việc chỉ liên quan đến giới giang hồ, Tú Tú càng không thể rõ.

Với tâm trạng chột nôn nóng bất ngờ, Hiểu Phong nắm tay Tú Tú, vận dụng khinh công và cùng nàng đảo nhanh khắp đáy vực.

Và khi phát hiện nơi có thể thoát ra từ đáy vực, Cát Hiểu Phong chột bảo nàng:

- Tốt hơn hết thư thư nên nhắm mắt lại. Cách đệ đưa thư thư đi ắt hẳn chỉ làm thư thư kinh hãi.

Thân hình của Hiểu Phong giờ đã cao to, ra dáng một nam tử hán tuổi đã thành nhân. Vì thế, Điền Tú Tú an tường nhắm mắt lại, nép sát vào người Hiểu Phong, ra vẻ hoàn toàn tin tưởng và phó mặc mọi sự cho ý trung nhân họ Cát.

Thái độ ngoan ngoãn của nàng càng làm Cát Hiểu Phong cẩn trọng hơn. Y giữ chặt nàng trong vòng tay và vận dụng toàn bộ chân lực, bật lao người lên không trung như một ngọn pháo thăng thiên.

Chỉ khi đã đặt chân an toàn trên địa hình bằng phẳng, Cát Hiểu Phong mới gọi nàng:

- Thư thư mở mắt được rồi, nhìn xem, chúng ta đã thoát.

Điền Tú Tú làm theo và thật sự vui sướng khi nhìn thấy ánh dương chan hoà.

Nhưng ngay sau đó, nàng bỗng thở dài thất vọng:

Điền Gia Trang lại ở về bờ vực bên kia. Nếu muốn đến đó tìm di hài lệnh đường, e chúng ta phải mất nhiều ngày vì đi một vòng quá xa.

Hiểu Phong bảo:

- Đệ cũng đã nghĩ lại rồi. Với sức công phá của hỏa dược, vạn vật trong phạm vi sát thương e không còn lại chút gì, đệ sẽ theo lời thư thư, đưa thư thư về Cát gia. Thuận tiện, trên đường đi, chúng ta sẽ dò hỏi về tung tích của Điền bá bá.

Xuôi theo chiều dốc xuống của triền núi, khi thì Hiểu Phong đưa Tú Tú, lúc thì cùng với nàng vừa đi vừa ngắm cảnh mỹ quan của đất trời, mà họ ngỡ sẽ không bao giờ còn dịp nhìn ngắm.

Khi vượt hết vùng đồi núi cheo leo hiểm trở và rất gập ghềnh, ngay lúc cả hai có cảm giác ngây ngất vì được nhìn thấy cả một vùng bình nguyên mênh mông vô tận, chợt họ nghe từ góc khuất của vùng chân núi bỗng vang lên tiếng kêu cứu:

- Phụ thân mau cứu Thanh nhi! Phụ thân đừng để họ bắt Thanh nhi đi! Xin hãy cho Thanh nhi ở lại hầu hạ phụ thân!

Tiếng kêu quá khẩn bách khiến Điền Tú Tú động lòng. Nàng giật nhẹ tay Hiểu Phong:

- Đây là tiếng kêu của một đứa bé. Không hiểu vì sao lại có người nhẩn tâm bắt đứa bé phải lìa xa thân phụ. Chúng ta mau đến đó xem thử. Biết đâu sẽ có cánh giúp phụ tử họ không gặp cảnh ly tán như chúng ta đang gặp.

Hoàn toàn hiểu nàng chỉ vì cảm cảnh mà thương hại cho người, Cát Hiểu Phong lập tức đáp ứng:

- Gặp chuyện bất bằng, bạt đao tương trợ, đó là điều gia phụ và gia mẫu từng giáo huấn. Nay thư thư đã nói thế, đệ đâu nỡ chối từ.

Nhưng khi họ đi đến chỗ đó, chỉ thấy còn mỗi một lão nông. Và họ nghe lão nông vừa lẩm bẩm vừa hí hửng đếm đi đếm lại những nén bạc trắng ngần trong tay:

- Tu hú mà nuôi con quạ, ta giữ người chỉ tổ phí cơm. Chi bằng bán quách đi, vừa có ngân lượng tiêu xài vừa đỡ gai mắt vì mỗi ngày mỗi chạm mặt.

Điền Tú Tú sa sầm nét mặt, chột đánh tiếng:

- Hóa ra Thanh nhi không phải cốt nhục của lão?

Lão nông nọ giật mình. Nhưng khi thấy kẻ hỏi chỉ là một trong hai nhân vật đến y phục cũng chẳng lành lặn gì, lão càng căng mặt:

- Lão hủ những tưởng Thanh nhi là do lão hủ cất công nuôi dưỡng từ thuở còn ẵm ngửa. Định đoạt số phận của Thanh nhi thế nào là tùy lão, hai người hà tất hỏi xen vào.

Cát Hiểu Phong trầm giọng:

- Thông thường, đã có công dưỡng tất phải có chỗ sở cậy. Bọn tại hạ nào dám xen vào những định đoạt của lão. Bất quá lão thứ cho nếu tại hạ hỏi thêm câu này.

Lão nông gật gù, tỏ ra độ lượng vì lời lẽ độ vừa nghe:

- Xem ra người cũng là kẻ thông tình đạt lý, không như cô ả kia, hỏi có vẻ xoi mói vẫn thường thấy ở mấy mục bẻm mép, nhất là mục quê kệch nhà lão. Người muốn hỏi gì?

Hiểu Phong cười lạt:

- Mục quê kệch lão vừa nói phải chẳng là mẫu thân sinh thành ra Thanh nhi?

Lão chột dạ vì nhận ra nụ cười có phần mỉa mai của Hiểu Phong:

- Phải thì sao? Hay người cũng biết mục, định bắt chẹt vì lão hủ vừa âm thầm tống khứ Thanh nhi? Người muốn bao nhiêu? Nhưng không được đòi hỏi quá nhiều đấy.

Điền Tú Tú cảm giận:

- Công dưỡng sao bằng công sinh? Lão chỉ là cầm thú khi nhẩn tâm chia lìa tình mẫu tử. Tiểu thư ta không cần ngân lượng của lão, chỉ khuyên lão mau trả ngân lượng cho người, đưa Thanh nhi về đoàn viên với mẫu thân.

Lão hốt hoảng, vội thu giấu hai bàn tay đang giữ những nén bạc quý báu vào người:

- Bọn người là ai? Quanh đây chưa hề có cường đạo hoặc lục lâm thảo khấu, không lẽ hai người vừa từ xa đến đây? Nếu muốn hoành hành ở đây thì không ổn đâu. Vì những kẻ vừa mua Thanh nhi đều là thủ hạ của Sơn Thần Cốc Chủ. Họ mua để cúng Sơn Thần và họ sẽ không tha thứ cho kẻ nào dám phá họ, như hai người đây chẳng hạn.

Điền Tú Tú thất kinh, nhìn Hiểu Phong:

- Cúng Sơn Thần là hủ tục lâu lắm rồi không còn nghe đến nữa. Sao bây giờ lại có người tái diễn hủ tục man rợ đó? Thanh nhi e nguy mất nếu công tử không nhanh tay giải cứu.

Nghe thế, Hiểu Phong tuy nhìn thấy lão nông nọ co chân bỏ chạy nhưng vẫn đứng yên và hỏi rõ thêm:

- Họ sẽ làm gì Thanh nhi?

Điền Tú Tú càng thêm bồn chồn:

- Muốn cúng Sơn Thần cần phải tìm một nam đồng tử, tuổi không quá mười hai. Đứa bé chết là điều chắc chắn. Nhưng đã man nhất là người cúng tế còn chia nhau uống huyết của đứa bé. Công tử đừng chần chừ nữa, kéo lão nọ tẩu thoát chúng ta có muốn cứu đứa bé cũng không biết theo phương nào mà tìm.

Vút, chỉ một vài lượt nhún chân vận dụng khinh công là Hiểu Phong đã xuất hiện chặn đầu lão nông.

Đột nhiên thấy Hiểu Phong xuất hiện, lão kinh hoảng quỳ sụp xuống:

- Ôi...! Hóa ra công tử là bậc thần tiên hạ phàm. Tiểu nhân thật đắc tội vì không biết người là ai. Xin buông tha tiểu nhân, đừng bắt hồn tiểu nhân. Chỗ bạc này, tiểu nhân không dám nhận đâu, xin được hoàn lại cho người.

Hiếu Phong háng giọng:

- Nói mau, những người kia có phải mua Thanh nhi là để cúng tế Sơn Thần?

Lão vái lạy như tế sao:

- Cứ mười ngày một lần cúng. Vì thủ hạ của người đã bảo, lần này là đến lượt Thanh nhi. Nhưng vì thương tiểu nhân đã già, sẽ khó khăn nếu sau này không có Thanh nhi để sai bảo, thủ hạ của người mới ban cho tiểu nhân năm mươi lượng. Và khuyên tiểu nhân phải dùng chỗ này làm cho mục quê kệch, à không, làm cho mẫu thân của Thanh nhi được vui, không được kêu la âm ỉ. Tiểu nhân biết thế nào xin hầu bẩm thế ấy, mong thần tiên giáng hạ tha thứ cho.

Hiếu Phong dần hiểu:

- Những người kia đã đưa Thanh nhi đi về hướng nào?

Lão quay lại phía sau và chỉ một cánh mơ hồ:

- Những hạng phàm tục như tiểu nhân nào dám để tâm dò xét chuyện của bậc thần tiên. Tiểu nhân chỉ thấy hai người bọn họ chỉ thoáng một cái là biến mất về phía đó.

Hiếu Phong gật gù và xoè bàn tay ra:

- Vì nghĩ lão chỉ do mù quáng nên lầm lỗi lần đầu, ta tạm tha cho lão. Đưa hết bạc đây.

Vừa nhận bạc xong, rút một cái Hiếu Phong đã quay lại chỗ Điền Tú Tú đang nóng lòng chờ đợi.

Hiếu Phong giữ bạc trong một tay, tay còn lại vội kéo Điền Tú Tú lao đi.

Nếu quay lại nhìn có lẽ Hiếu Phong sẽ phì cười vì thấy một lần nữa lão nông nọ cứ dập đầu như tế sao. Ất là do lão đã lén thấy Hiếu Phong và Tú Tú di chuyển thân tốc như một bậc thần tiên.

Cũng may mà lão nông nọ chỉ đứng hướng, và một lúc sau Hiếu Phong và Tú Tú đã lại nghe tiếng kêu khóc của đứa bé vang lên:

- Xin nhị vị nhân gia tha cho Thanh nhi. Mẫu thân của Thanh nhi đang bệnh, hãy cho Thanh nhi cơ hội chăm sóc từ mẫu lần cuối, trước khi được đem cúng cho sơn thần.

Hiếu Phong chợt ngỡ ngàng khi nghe rõ thanh âm đáp lại:

- Tiểu oa nhi người lo gì chứ? Mẫu thân người bệnh thì có phụ thân người lo; phần người, chỉ một vài hôm được hầu cận Cốc chủ là người quên ngay thôi. Ví thử bọn ta được trở lại ngư người bây giờ, bọn ta cũng sẵn sàng bán mạng, miễn sao được hầu cận vị cốc chủ đẹp như Thiên tiên giáng thế.

Thanh âm thứ hai cũng kế tiếp vang lên:

- Hãy ngoan ngoãn và ăn cho no, đâu phải đứa bé nào cũng tốt phúc như tiểu oa nhi người lúc này. Rồi người sẽ có y phục xinh đẹp, sẽ được cốc chủ nướng nướng thương yêu. Và mai hậu, chắc chắn người sẽ là người có quyền ra lệnh cho bọn ta. Một viễn cảnh tươi sáng như thế không lẽ người không mong muốn?

Đứa bé vẫn kêu:

- Phụ thân chỉ là dưỡng phụ, vị tất người lo lắng cho mẫu thân như Thanh nhi tự lo. Xin nhị vị tạm dung cho Thanh nhi đôi ba ngày. Sau đó Thanh nhi sẵn sàng đi theo nhị vị.

Hai nhân vật nọ cười lớn:

- Đã đến hạn kỳ Cốc chủ nướng nướng cần hấp thụ khí nguyên dương của một đồng nam. Bọn ta tha cho người thì được rồi, nhưng khi nướng cần đến, liệu nướng nướng có chịu dùng ai đó trong hai ta thay chỗ cho người không?

- Phải chi có thể dùng bọn ta thay thế, bọn ta đâu phải mất công, lặn lội xuôi ngược, cứ mười ngày là tìm một đồng nam cho cốc chủ nướng nướng? Để ta nói cho người nghe, chỉ cần cùng Cốc chủ nướng nướng thân cận một lần, ta sợ khi nướng nướng có cho người quay về thì người cũng không muốn đi nữa. Duy chỉ điều, nếu muốn sinh mệnh bảo toàn, người khéo khéo giữ mồm giữ miệng. Đừng để cho lão cốc chủ biết chuyện người đã thân cận với nướng nướng. Bằng không, soẹt một cái, đầu người sẽ lìa khỏi cổ, hồn người sẽ lìa khỏi xác tức thì, nhớ chưa?

Cát Hiểu Phong một mình xuất hiện:

- Thì ra chuyện cúng tế Sơn Thần chỉ được bịa ra để dọa người kém hiểu biết. Dám hỏi quý Cốc chủ là ai? Sao lại vô tâm, để quý phu nhân tác oai tác quái, hại những đứa bé vô tội mà không trừng trị?

Hai gã đại hán nọ đứng bật dậy và cùng loang kiếm nhảy xổ vào Hiểu Phong:

- Người dám lên nghe ư? Vậy là người tự tìm chết!

- Mau giết hẳn! Bằng không, chuyện này sẽ lan truyền ra ngoài, đến tai môn chủ thì khốn. Đỡ!

Bất ngờ bị tấn công, Hiểu Phong cảm thấy tiếc vì đã bỏ lại hai mũi phi tiễn ở chỗ từng ẩn thân suốt hai năm dài.

Tuy vậy, dù lo ngại vì đối phương đều dùng vũ khí, nhưng Hiểu Phong vẫn kịp định bộ tránh chiêu và đáp lại bằng một ngọn kinh được phát ra do thuận tay.

Hai gã nọ đang hăm hở bỗng thất kinh vì không thấy Hiểu Phong đâu nữa. Một gã kêu:

- Là bộ pháp U Minh Ngoạ Hôn?!

Đang kêu, gã vụt trợn đứng hai mắt vì phát hiện gã và đồng bọn đột nhiên lọt vào vùng cương kinh kinh thế hãi tục.

Sự việc phát sinh khiến gã thứ hai cũng phải kêu:

- Ôi chao?! Là Quái Phong Chưởng của Miêu Cương Tam Quái?!!

Ì...ì... Cương kinh chạm vào nhục thể, làm cho hai gã nọ đồng thời bị bắn bật ra xa.

Hai gã lần lượt rơi xuống, không một lần giãy dụa và cả hai cứ thế nằm yên bất động.

Hiểu Phong nghi hoặc tiến lại gần hai gã.

Hai gã cùng chết, chứng tỏ một kinh của Hiểu Phong là ngoài năng lực chịu đựng của cả hai.

Đang hoang mang vô tưởng vì kết cục này, Hiểu Phong chợt nghe âm thanh giọng nói của Thanh nhi vang lên ở ngay phía sau:

- Cô cô, bọn họ vì sao đột nhiên nằm lăn ra ngủ vậy?

Hiểu Phong quay lại, thấy đứa bé Thanh nhi đang rụt rè đứng nép người ngay bên cạnh Điền Tú Tú.

Trong khi đó, thần sắc của Điền Tú Tú lại nhợt nhạt một cách kỳ quái, khiến Hiểu Phong lo ngại:

- Đệ chỉ thuận tay phát chưởng, đâu ngờ họ quá kém, nên...

Điền Tú Tú xua tay, kín đáo đưa mắt nhìn Thanh nhi:

Thanh nhi hãy còn bé, tốt hơn hết chúng ta nên đưa nó quay lại.

Đoạn Tú Tú nhẹ nhàng diu Thanh nhi đi:

- Thanh nhi nói đúng, họ vì mệt nên cứ cho họ ngủ một lúc. Nhà của Thanh nhi ở phía nào? Để cô cô và thúc thúc đây đưa Thanh nhi về.

Chợt hiểu, Hiểu Phong vội tiến lên, đi ở phía bên kia Thanh nhi:

- Cô cô đây nói rất đúng, họ vì mệt nên cứ cho họ ngủ một lúc. Nếu Thanh nhi muốn về với mẫu thân thì nên nhân lúc họ ngủ say, phải đi ngay mới kịp. Nhà của Thanh nhi ở phía nào?

Đứa bé hớn hử, chỉ ngay về phía trước. Khiến Tú Tú thở phào nhẹ nhõm vì không phải đưa Thanh nhi quay lại, vô tình để Thanh nhi nhìn lại thảm cảnh đã xảy ra cho hai gã đại hán nọ mà Thanh nhi vẫn ngỡ là họ đang ngủ.

Cảm thông cho Tú Tú và biết Tú Tú không muốn đầu óc non nớt của Thanh nhi bị hai cái chết kia gây tác động, Cát Hiểu Phong len lén nhìn nàng.

Thật lạ, sắc mặt của Tú Tú vẫn nhợt nhạt, khiến Hiểu Phong bật hỏi:

- Điều gì đã xảy ra với thư thư?

Tú Tú gượng cười và lắc đầu:

- Tú Tú sẽ giải thích sau. Hãy cứ đưa Thanh nhi về nhà đã.

Khi đã đến nhà của Thanh nhi, Điền Tú Tú nhìn quanh, sau đó bảo Hiểu Phong:

- Như lão nọ chưa quay về. Hoặc lão không dám quay về cũng nên. Công tử hãy đưa chỗ bạc kia cho Tú Tú.

Nhận lấy bạc, Tú Tú cùng đứa bé đi vào nhà. Lúc quay ra, nàng đã có y phục khác, tuy không đẹp nhưng được chỗ lành lặn. Nàng trao cho Hiểu Phong bộ y phục nam nhân:

- Tú Tú đã khuyên mẫu tử Thanh nhi mau bỏ đi. Họ đi rồi, chỉ để lại cho chúng ta mỗi người một bộ y phục. Công tử mặc vào đi.

Hiểu Phong cảm thấy lạ, vừa thay đổi y phục vừa hỏi:

- Như thư thư sợ đồng bọn của hai gã lúc nãy trút giận vào mẫu tử Thanh nhi? Thư thư biết họ ư?

Tú Tú thở dài:

- Họ từng là gia nhân Điền gia. Tú Tú mơ hồ nghĩ, có lẽ gia phụ đã gặp chuyện bất trắc. Bằng không, sao họ không theo gia phụ, lại làm tay sai cho nhân vật Cốc chủ có vị phu nhân nương nương vừa dâm loạn vừa độc ác?

Hiểu Phong ân hận:

- Chỉ tại đệ lỡ tay. Chứ nếu họ còn sống ắt thư thư có cơ hội dò hỏi về tung tích lệnh tôn, cũng như lai lịch của nhân vật Cốc chủ nọ. Hay chúng ta thử đi tìm nơi lưu ngụ của bọn này?

Nàng lắc đầu:

- Không vội đâu. Trái lại, vì đang lo cho phụ thân, Tú Tú chỉ nóng lòng, muốn công tử mau giúp Tú Tú tìm thấy người!

Hiểu Phong vội đáp ứng:

- A...! Nếu muốn tránh tai bay vạ gửi, chúng ta nên đi ngay lúc này thì hơn. Hãy để đệ giúp thư thư đi cho nhanh.

Tú Tú bỗng có thái độ trầm ngâm tư lự một cách khác thường:

- Với y phục của chúng ta hiện giờ, chỉ là hạng thường dân thôn dã, thiết nghĩ không nên tỏ bất kỳ thái độ nào lộ liễu. Chúng ta đi chậm thôi, cũng là cách âm thầm bám theo, hỗ trợ cho mẫu Thanh nhi.

Cát Hiểu Phong thán phục:

- Đưa phạt thì đưa đến Tây Phương. Thư thư nghĩ thật chu đáo, đệ quá sơ suất, chỉ nghĩ đến bản thân, quên việc mẫu tử họ vị tất đã hết nguy hiểm. Tốt lắm, chúng ta cùng đi. Họ đi đứng như thường nhân và luôn giữ một khoảng cách vừa phải, đủ để nhìn thấy mẫu tử Thanh nhi vẫn cứ chậm chậm di chuyển phía trước.

Thanh nhi đúng là một đứa bé chí hiếu. Tuy thân hình thấp bé nhưng vẫn tỏ ra mạnh mẽ, dù mẫu thân chỉ là một phụ nhân yếu đuối lại còn đang vương bệnh nên bước đi rất khó khăn, và Thanh nhi luôn là chỗ tựa cho mẫu thân.

Mục kích cảnh này, Hiểu Phong chợt nhớ đến mẫu thân. Vì thế, Hiểu Phong không thể không phát giận khi nhìn thấy có người xuất hiện ngăn lối mẫu tử Thanh nhi.

Hiểu Phong kéo Điền Tú Tú nép qua một bên, kín đáo quan sát diễn biến phía trước.

Vừa nhìn thấy người ngăn lối, Thanh nhi buột miệng kêu:

- Phụ thân.

Lão nông nọ đảo mắt nhìn quanh, sau đó cười gằn hai với hai kẻ yếu đuối:

- Sơn Thần Cốc chủ đã chọn người, sao người cả gan kháng lại, đã thế còn định đưa mẫu thân người đi đâu? Nói mau.

Phụ nhân vừa ho sù sụ vừa tìm lời giải thích:

- Lúc Hoàng Nương này thuận tình ưng lão đã nói trước là lão phải yêu Thanh nhi như cốt nhục của chính lão. Cớ sao lão nhẫn tâm, nỡ bán Thanh nhi cho người? May nhờ có người giải cứu, nếu không Hoàng Nương này đâu còn cơ hội gặp lại Thanh nhi. Nay ta đưa Thanh nhi quay về cố thổ, sẽ không phiền đến lão nữa.

Lão nông nọ nhăn mặt:

- Mụ cam tâm lìa xa lão ư? Từ đây quay về cố thổ của mụ, quãng đường không phải ngắn. Đi như mụ, nhỡ gặp lúc đói lòng thì biết lấy gì mà ăn?

Phụ nhân vẫn ho:

- Hạng như lão, hễ mở miệng ra là đề cập đến những gì liên quan đến ngân lượng. Đâu phải vì quan tâm nên lão mới hỏi câu như thế! Yên tâm đi, chỗ ngân lượng mẫu tử ta đang có đủ để chi dụng suốt đời. Lão hà tất băn tâm.

Lão nông nọ lại đảo mắt nhìn quanh:

- Ngân lượng ở đâu mụ có? A, ta biết rồi, đó là chỗ ngân lượng thủ hạ của Sơn Thần từng ban cho ta. Một khi Thanh nhi đã không việc gì, sao mụ to gan nhận luôn chỗ ngân lượng ấy? Mụ có biết làm thế sẽ gây họa cho ta và cho những ai còn lưu lại nơi này không?

Phụ nhân bỗng kéo Thanh nhi sát vào người:

- Nếu lão định tìm cách chiếm đoạt chỗ ngân lượng ta đang có thì không được đâu. Tương lai của Thanh nhi đều phụ thuộc vào chút gia sản này. Ta không nghe theo lão như trước kia từng nghe lời ngon ngọt của lão đâu.

Nghe nói đến ngân lượng hai mắt lão nông vụt sáng rỡ:

- Mụ vẫn còn Thanh nhi, chỗ bạc kia là của phi nghĩa, mụ không được quyền giữ. Tốt hơn hết mụ phải chia cho ta một phần. Bằng không, ta sẽ chiếm đoạt tất, chẳng chừa cho mụ dù là một mẫu vụn. Thế nào? Mụ chọn đi.

Căm giận, Liễu Phong vừa hắng giọng vừa cùng Điền Tú Tú đi đến gần:

- Lão có còn nhân tính không? Những lời như thế mà lão thốt ra được sao?

Nhìn rõ mặt Hiếu Phong, lão nông dậm hoảng:

- Ôi chao, lại là người đó sao? Xin thần tiên tha mạng. Tiểu nhân không còn dám đòi hỏi gì nữa. Xin tha mạng, tha mạng.

Thanh nhi cũng nhận ra Hiếu Phong và Tú Tú. Nó mừng rỡ kêu mẩu thân:

- Hóa ra cô cô và thúc thúc cũng đi theo chúng ta kìa, mẩu thân?

Hiếu Phong khẽ gật đầu với Thanh nhi, sau đó xoa tay gắt lão nông:

- Mau đi đi, chớ để ta nhìn thấy lão thêm bất kỳ lần nào nữa.

Trong lúc lão nông lo cuống cuống bỏ chạy, Tú Tú tiến đến gần Thanh nhi:

- Cô cô chỉ lo, không biết Thanh nhi đi đường có an toàn không. Cũng may cô cô đã lo đúng. Bằng không thì...

Bỗng có mấy loạt cười đột ngột vang đến:

- Cứ ngỡ kẻ nào ba đầu sáu tay dám phá hỏng hảo sự của Cốc chủ nương nương. Nào ngờ chỉ là một thân cầu nam nữ tự lo thân chưa xong còn sính cường lo chuyện bao đồng cho người.

Hiếu Phong nghe thanh âm đó, bỗng nghe Điền Tú Tú ứng thanh kêu lên:

- Có phải Tra ngũ thúc, từng chuyên trách phòng vệ cánh Tây cho Điền gia độ nào không?

Có ba nhân vật cùng xuất hiện với thân pháp làm cho mẩu tử Thanh Nhi kinh hoàng.

Trong đó có một nhân vật độ tuổi tứ tuần. Lão ngờ ngợ nhìn Tú Tú:

- Cô nương là ai? Sao nghe tiếng đã nhận ngay ra Tra mỗ?

Điền Tú Tú hoàn toàn thất sắc chẳng nói gì ngoài việc lẩm bẫm những lời không đầu không đuôi:

- Vậy là sao đây? Không lẽ đúng như ta nghĩ?... Người của Điền gia sao lại trở nên như thế này?...

Lão Tra cau mặt, gắt:

- Cô nương không chịu xưng danh ư? Đừng nghĩ, hễ nhận ra Tra mỗ là việc này có thể bỏ qua. Hừ!

Sực tỉnh và nhớ đến thực tại, Tú Tú hồi đáp:

- Là Tú Tú đây. Hy vọng Tra ngũ thức còn nhớ, cho dù Tú Tú không mang về yếu đuối bệnh hoạn như thuở nào nữa.

Lão Tra ngõ ngàng:

- Tú Tú? Là Điền tiểu thư đó ư? Không lẽ... không lẽ đây là sự thật? Tra mỗ không hề nằm mơ?

Tú Tú mỉm cười, cho dù sắc diện vẫn chưa hết nhợt nhạt:

- Tra ngũ thức không nằm mơ đâu. Mà thôi, để dễ bề hàn huyền. Tra ngũ nghĩ sao nếu Tú Tú đề xuất cứ để mẫu tử Thanh Nhi rời đi, sau đó thức diệt ta nói chuyện?

Gương mặt của Lão Tra lập tức lộ vẻ khó khăn:

- Việc này...

Tú Tú cau mặt:

- Chúng ta quen biết nhau, không lẽ Tra ngũ thức không nể mặt, thuận theo Tú Tú một lần? Hay vì nay đã có chủ mới là vị Cốc Chủ Nương Nương nào đó. Tra ngũ thức không còn xem Tú Tú như một Điền tiểu thư như thuở nào?

Lão Tra ấp úng:

- Điều này...! A, thế Điền tiểu thư có biết rằng công việc của Tra mỗ đang thực hiện đây là do...

Chợt có một bóng nhân ảnh từ xa lao đến thật thần tốc mang theo một tiếng quát kinh hồn:

- Tra Phúc thật to gan. Hay ngươi quên ngươi đã từng là người của Điền gia? Ta thật không ngờ ngươi lại là hạng người dễ thay đổi nhường ấy. Hừ!

Nhìn nhân vật vừa mới xuất hiện, lão Tra biến sắc:

- Đoàn sư gia đó ư? Sao sư gia bảo Tra mỗ như thế? Tra mỗ...

Nhân vật mới đến tuy vận nho phục dáng dấp đúng là một văn nhân, nhưng nếu nghĩ đây là hạng nho nhã bạc nhược thì quả là lầm lẫn.

Và quyết không để lão Tra nói hết lời, nhân vật họ Đoàn đã bất ngờ vươn tay, chỉ vào người lão Tra, kèm theo là một tiếng gầm căm phẫn

- Đúng là ngươi đã phản rồi. Nếu ta không lấy mạng ngươi thì trên đời này còn gì đạo lý. Gia pháp của Điền gia cũng bị ngươi hủy hoại.

Từ ngón tay chỉ của văn nhân sư gia họ Đoàn, một tia chỉ kinh đã bất ngờ xạ ra, xoáy thẳng vào tâm thất lão Tra, tạo thành một lỗ sâu hoắm và đỏ hồng vì bị nhuộm huyết.

Lão Tra ngã vật ra sau:

- Tại sao... A... a...

Hai nhân vật đã cùng xuất hiện với lão Tra liền tỏ ra kinh hoàng trước tình hình đột biến này. Cả hai cùng lùi tránh về hai bên, tựa như thảm trạng của lão Tra sẽ lây đến họ nếu họ vẫn cứ đứng gần người xấu số vừa chết.

Điền Tú Tú cũng kinh hoàng. Vì hầu như đây là lần đầu tiên nàng mục kích cảnh huyết nhuộm lai láng, nhất là cảnh đó xảy ra cho nhân vật nàng từng quen biết, thương mến.

Nàng vừa cau mặt kinh tởm, định há miệng phát thoại với văn nhân họ Đoàn thì lúc đó là lúc nhân vật này một lần nữa hiện lộ bản lãnh cao thâm, xạ một lượt hai tia chỉ kinh hư không vào hai nhân vật đồng bọn lão Tra:

- Lũ ác ma các người cũng phải chịu chung số phận với lão Tra bội phản.

Thêm hai lỗ sâu hoắm và đỏ hồng nữa xuất hiện. Chia cho hai nhân vật họ mỗi người một lỗ.

Họ bị lực đạo từ tia chỉ kinh đẩy ngã ngửa ra về phía sau, bật xa hơn lão Tra. Điều này cho Cát Hiểu Phong rõ, thân thủ của hai nhân vật này kém hơn lão Tra.

Tuy nhiên, dù sao họ cũng đã chết. Và Hiển Phong thở phào nhẹ nhõm khi nghe văn nhân họ Đoàn ôn tồn tìm lời giải thích cho Điền Tú Tú minh bạch.

Họ Đoàn bảo:

- Cũng may Đoàn mỗ đến kịp. Nếu không kẻ có manh tâm phản bội như Tra Phúc ắt sẽ dùng những lời dối trá, gây bất lợi cho Điền tiểu thư. Hóa ra Điền tiểu thư chưa được biết, người của Điền gia sau thảm biến độ nào, đã không ít kẻ giậu đổ bìm leo, quay lưng phản lại Điền Trang Chủ ư? Tra Phúc chính là trường hợp điển hình và lão tự chuốc quả.

Điền Tú Tú vỡ lẽ:

- Đoàn sư gia có nói tiểu nữ mới biết. Vì chỉ mới một ngày thôi, tiểu nữ cứ mãi hoang mang, không hiểu vì sao người của Điền gia lại đổi trắng thay đen, về hòa với bọn ác nhân, bắt hại những người vô tội như mẫu tử của Thanh Nhi đây.

Vừa nói Điền Tú vừa đưa mắt nhìn qua Thanh Nhi. Nó đang thất thần vì sợ hãi do tình cờ mục kích một lúc những ba cái chết kinh hoàng.

Đoàn văn nhân vụt biến đổi, lão thành người nho nhã ôn hoà, đúng với dáng dấp bề ngoài, bằng cách từ tốn tiến lại gần mẫu tử Thanh Nhi

- Tri nhân tri diện bất tri tâm. Chỉ vì Tra Phúc thay tâm đổi tính, bỏ chính theo tà làm cho lương dân vô tội suýt bị uổng mạng vô lý.

Khom người xuống để dễ thân cận với Thanh Nhi, Đoàn văn nhân ôn tồn hỏi:

- Tiểu thế diệt sinh quán ở đâu? Nếu cần, ta sẽ cho người đưa về. Sẽ không ai làm hại đến tiểu thế diệt nữa đâu.

Chính nhờ thái độ này Thanh Nhi không còn sợ Đoàn văn nhân nữa

Nó đáp:

- Thanh Nhi đang cùng mẫu thân trên đường hồi gia. Đa tạ thúc thúc, nếu được thúc thúc cùng đi

Đoàn văn nhân mỉm cười xoa đầu Thanh Nhi:

- Tiểu thế diệt rất lễ độ, thật không nên chút nào nếu ta để một đứa trẻ ngoan ngoãn như tiểu thế diệt rơi vào tay hạng ác nhân. Hãy chờ ta một lúc, sau đó chúng ta sẽ là bạn đồng hành.

Dứt lời, Đoàn văn nhân đứng lên nhìn Tú Tú và hỏi:

- Dù thấy Điền tiểu thư thế này là đủ biết Điền tiểu thư vẫn bình yên nhưng Đoàn mỗ không thể không nói.

- Không phải tiểu thư vì tình cờ đã bị sanh cầm cùng một lúc với những nhân vật đã biến thành Lãnh Tuyệt Khí Hoạt Độc sao? Điều gì đã xảy ra hơn ba năm qua cho tiểu thư?

Điền Tú Tú thở hắt ra một hơi dài khoan khoái vì đã trút đi một gánh nặng. Nàng bảo:

- Chuyện kể lại rất dài, nếu Đoàn sư gia muốn nghe cho thật tường tận, hãy mau đưa tiểu nữ đến gặp gia phụ. Mọi người sẽ không bao giờ tưởng tượng nổi những hiểm nguy tiểu nữ đã trải qua. Liệu gia phụ có ở gần đây không?

Họ Đoàn cau mặt:

- Sau thảm biến độ nào, phải mất thời gian dài Điền Trang Chủ mới bình tâm. Hiện nay Trang Chủ vì cô độc nên luôn bồn tẩu giang hồ. Chỉ sợ trong nhất thời Đoàn mỗ không thể cho tiểu thư biết Trang Chủ đang ở đâu

Quá thất vọng, Cát Hiểu Phong lên tiếng xen vào:

- Làm sao bây giờ thư thư? Biết đến lúc nào đệ mới gặp nhạc phụ lão gia?

Đoàn văn nhân kinh ngạc nhìn Hiểu Phong:

- Tiểu thư, đây là vị thiếu hiệp nào? Sao gọi tiểu thư là thư thư, và còn gọi Trang Chủ là...

Điền Tú Tú tuy đỏ mặt nhưng vẫn lên tiếng thừa nhận, giới thiệu Hiểu Phong với họ Đoàn:

- Sư gia còn nhớ, ngay ngày xảy ra biến cố. Điền gia có tiếp nhiều người, trong đó có phu phụ Nghĩa Hiệp Hứa Xương? Đây là Cát Hiểu Phong, Cát công tử đã cùng tiểu nữ đồng cam cộng khổ hơn ba năm dài. Và tiểu nữ đã cùng công tử thể nguyện trọn đời sống bên nhau. Chỉ cần gia phụ ưng thuận tiểu nữ sẽ là người của Cát gia.

Đoàn văn nhân vội thi lễ:

- Cát gia vốn danh tiếng lẫy lừng. Cát công tử là hậu nhân duy nhất của Cát gia, thế nào Điền Trang Chủ cũng hài lòng vì có tiểu tế uy nghi bất phàm như công tử.

Điền Tú Tú cười sung sướng. Nàng càng thêm nôn nóng muốn gặp lại phụ thân, nên hỏi họ Đoàn:

- Sư gia liệu có cách nào sớm biết tin của gia phụ không?

Họ Đoàn lại nhăn nhó, sau đó bỗng hỏi:

- Tiểu thư và Cát công tử ngay lúc này đã có ý định, sẽ đi về đâu chưa?

Chực nhớ lại, Cát Hiểu Phong bảo:

- Văn bối cùng Điền thư thư quay về Cát Gia. Không hiểu sư gia hỏi thế có ý gì?

Đoàn sư gia mỉm cười:

- Nếu đã có chủ định như thế càng tốt. Đoàn mỗ có cách này, nhị vị cứ đến Cát gia. Ngay khi được tin Trang Chủ, nếu Trang Chủ không tự đến, đích thân mỗ sẽ đến đưa tin cho nhị vị. Thế nào?

Hiểu Phong cười hài lòng:

- Đoàn thúc thúc quả không hổ danh sư gia. Chủ ý này rất hay, văn bối và Điền thư thư sẽ ở đó chờ tin.

Nhưng khi Cát Hiểu Phong nhanh nhẩu vào thành. Điền Tú Tú vì tinh tế hơn chợt hỏi họ Đoàn:

- Sư gia, việc bọn tiểu nữ bất ngờ xuất hiện đến Đoàn sư gia còn tỏ ra dè dặt và nghi ngại, liệu còn hậu quả gì khác sẽ gây rắc rối cho bọn tiểu nữ không sư gia?

Họ Đoàn lập tức đảo tròn hai mắt và đúng với danh phận sư gia, chỉ một thoáng sau họ Đoàn đã có nhận định xác đáng:

- Thật không ngờ sau thời gian dài không gặp, Điền tiểu thư vừa không còn vẻ yếu đuối bệnh hoạn như thuở nào, vừa chứng tỏ có tâm cơ tinh minh mẫn tiếp không khác gì Trang chủ lệnh tôn. Không sai đối với chuyện này, sự tái hiện của tiểu thư và Cát công tử ắt sẽ gây kinh động cho khắp quan hùng. Mỗi nghĩ, tốt hơn hết nhị vị tạm thời dừng đệ lộ thân phận. Có thể dùng tuần mã, hay thuê một cỗ xe đi cho tiện. Chờ khi gặp lại, Trang Chủ ắt có biện pháp vẹn toàn.

Điền Tú Tú gật đầu nhưng lại bảo:

- Ý của sư gia thật hay. Chỉ tiếc, tiểu nữ không biết tìm đâu ra cỗ xe. Và nếu tìm thấy cũng không biết lấy gì để thuê. Trừ phi...

Họ Đoàn hiểu ý, bảo:

- Nếu là vậy, tiểu thư hãy nhẫn nại, chờ Đoàn mỗi một lúc. Mọi việc cứ để Đoàn mỗi thu xếp.

Cách thu xếp của họ Đoàn khiến Hiểu Phong và Tú Tú sau đó vẫn luôn tán phục, thừa nhận đây là hành động đầy kiến hiệu, chỉ có những người vừa tận tâm vừa đầy năng lực như họ Đoàn mới thực hiện nổi.

Và chưa đầy hai canh giờ sau, cỗ xa mã với người xa phu điều luyện đã bon bon đưa Hiểu Phong và Tú Tú thẳng tiến trên quan đạo, đi về phía Cát gia.

Trong cỗ xe, Hiểu Phong không ngớt lời ca tụng họ Đoàn:

- Đoàn sư gia văn võ kiêm toàn. Được những nhân vật như thế phò tá, lệnh tôn lo gì không sớm khôi phục, lập lại uy danh cho Điền gia như thuở nào.

Điền Tú Tú gượng cười:

- Mãi đến hôm nay Tú Tú mới vỡ lẽ không ngờ Đoàn sư gia cũng tinh thông võ học. Chứ trước kia, võ công cao nhất ở Điền gia, chỉ chịu đứng sau gia phụ chính là Hạ thúc thúc. Riêng phần sư gia chỉ chuyên dạy chữ nghĩa thánh hiền cho Tú Tú, nào ai dám nói người như thế lại am hiểu võ công.

Cát Hiểu Phong càng thêm thán phục:

- Đủ chứng tỏ lệnh tôn là người có tầm nhìn sâu quảng, thu toàn những bậc kỳ tài nhưng không cần phô trương. Đệ còn tin chắc, nếu Điền gia đừng gặp thảm biến như độ nào, nhất định uy danh lúc này của Điền gia sẽ vang như sóng cồn, vượt xa Nhất Bang Nhị Giao, kể cả Thất Đại Phái.

Điền Tú Tú phì cười:

- Công tử đừng vì sắp thành tiểu tể của Điền gia nên có những lời khoa trương quá đáng. Cứ chờ đến lúc gặp gia phụ hãy nói, xem người có mắng công tử hay không. Vì theo Tú Tú biết, tính gia phụ rất khiêm nhu, người không thích nghe những lời này đâu.

Hiểu Phong lúng túng:

- Là chính nhân quân tử đương nhiên là nhạc phụ lão gia không thể hợm mình khoe khoang. Nhưng có câu: tri kỷ tri bỉ, vì đệ sắp là tiểu tể của Điền gia, thế lực của Điền gia ra sao đệ có quyền nhận định. Nào phải đệ khoác lác, tự tô son trát phấn, chỉ biết khen vùi Điền gia, không kể gì đến những điều sai sự thật?

Điền Tú Tú gật gù:

- Nếu công tử biết như thế là tốt. Đối lại, Tú Tú biết rồi đây gia phụ sẽ hài lòng, khi biết rằng tiểu tể của người ngoài việc khiêm thông... nhiều công phu sở học. Còn có điểm phúc ăn được nội đơn của Vạn Niên Xà Thạch Hoa Điểm, lại còn may mắn hưởng dụng được vật kỳ trân là Vạn Niên Thạch Linh Chi. Có được công tử, đây là Điền gia có được bậc kỳ tài đích thực.

Cát Hiểu Phong mỉm cười tỏ ra thú vị:

- Thư thư đoán xem, liệu nhạc phụ lão gia sẽ vui mừng như thế nào nếu biết rằng tuyệt chứng của thư thư đã nhờ huyết báu Vạn Niên Xà Thạch Hoa Điểm chữa khỏi? Ất hẳn người sẽ nhảy cẫng lên, vui mừng như trẻ con được qua.

Tú Tú cũng thích thú:

- Dù trước kia gia phụ không bao giờ nói nhưng qua sắc mặt của người, Tú Tú biết người rất thất vọng vì không có hậu nhân để trao quyền toàn bộ sở học. Nếu biết tin này, đúng là người sẽ rất vui mừng.

Họ cứ huyền thuyên bàn luận mãi về một viễn cảnh tươi hồng, nhờ đó sớm quên đi chặng đường dài họ đã vượt qua để đi đến Cát gia.

Ở phía trước, thanh âm của vị xa phu vang lên:

- Công tử và tiểu thư có nhầm lẫn không vậy? Vì nếu nơi đây trước kia từng tồn tại một gia trang thì bây giờ chỉ còn là nơi hoang tàn đổ nát.

Hiếu Phong thất kinh, vén rèm xe và lao vụt ra bên ngoài.

Vị xa phu nói không sai, cảnh trước mặt Hiếu Phong chính là cảnh đổ nát

Đang mãi ngây người nhìn cảnh khó tin này, Hiếu Phong nghe Điền Tú Tú bỗng nhiên lên tiếng ngay bên cạnh:

- Cỏ dại đã mọc đầy, chứng tỏ nơi này bị phá hủy từ lâu. Không lẽ kể từ lúc Điền gia gặp thảm biến?

Lời của Tú Tú làm Hiếu Phong bưng tỉnh:

- Dù sao cũng đã đến nơi. Lão huynh có thể quay lại, bọn vãn bối không cần đi nữa.

Vị xa phu tỏ ra là người chất phác thật thà. Y trao cho Hiếu Phong một túi bạc:

- Đoàn lão gia lúc thuê xe, ngoài việc chi đủ ngân lượng còn nhờ tiểu nhân trao hết chỗ bạc này cho công tử. Xin công tử thu nhận, tiểu nhân kiếu từ

Điền Tú Tú nhanh tay nhận lấy, đoạn trả lại cho xa phu một đĩnh bạc khá nặng:

- Phiền lão huynh chịu khó quay lại một lần nữa. Mang đến cho tiểu nữ càng nhiều lương thực càng tốt, và thuê hộ tiểu nữ một vài trảng đình.

Hiếu Phong kinh ngạc:

- Thuê trảng đình làm gì, thư thư?

Nàng bảo:

- Nếu muốn lưu ngụ ở đây chờ tin gia phụ, không lẽ công tử không muốn có người giúp thu dọn? Như thế, chúng ta đương nhiên cũng cần thật nhiều lương thảo, không đúng sao?

Hiếu Phong thở dài:

- Thư thư lúc nào cũng toan liệu chu đáo. Nếu không có thư thư, đệ thật không biết phải làm gì.

Điền Tú Tú xua tay cho vị xa phu đánh cỗ xe đi, sau đó lên tiếng trấn an Hiếu Phong:

- Công tử có tâm trạng đó cũng là điều dễ hiểu. Thử hỏi ai mà không bàng hoàng trước cảnh này?

Hiếu Phong bỗng hạ thấp giọng:

- Cũng có thể đây là thảm biến đã đồng thời xảy ra với Điền gia, khiến đệ nhớ lại di tự của gia mẫu.

Nàng giật mình:

- Nhất Câu Hồn, Nhị Quái Dao, Tam Ma Kiếm...

Hiếu Phong gật đầu:

- Hung thủ cùng một lúc dám đối phó với những ai có liên quan đến câu ca này. Đủ hiểu thế lực của hung thủ thật khó lường. Đệ nghĩ, tốt hơn hết chúng ta đừng đề cập cho ai biết điều này vội. Hãy lặng lẽ theo dõi, như lời gia mẫu lưu tự căn dặn.

Nàng tán thành:

- Công tử yên tâm, Tú Tú cũng nghĩ thế. Kẻo chưa gì chúng ta đã bứt dây động rừng, khó lòng phát hiện ai là hung thủ.

Theo kế đã bàn, lúc có nhiều tráng đinh đến để giúp thu dọn, đích thân Hiếu Phong coi sóc việc dọn dẹp ở nơi trước kia từng là gian từ đường của Cát gia.

Để sau đó, đáp lại ánh mắt dò xét của Điền Tú Tú. Cát Hiếu Phong kín đáo lắc đầu.

Khẩu quyết để luyện và hung khí Câu Hồn Phi Liên Sách từng làm vang danh đệ Nhất Câu Hồn đã không tìm thấy. Kẻ phá hủy Cát gia có lẽ đã lấy đi, tạo hoang mang cho Cát Hiếu Phong không ít. Vì hung thủ nhờ đâu mà biết nơi cất giấu thứ vũ khí hung ác nọ? Trừ phi từng hành động trước kia của Cát gia đều bị hung nhân ngấm ngầm giám sát. Để khi Cát gia không có người, hung nhân chỉ nhứt cử nhất động là thu kết quả. Đó là điều thật đáng sợ.

... Những gì Đoàn sư gia hứa đều được thực hiện. Đủ thấy Điền gia có họ Đoàn là điều may. Chỉ mấy ngày sau, đã có tin về Trang Chủ Điền Gia Trang, Nhất Tự Thiên Kim Điền Tự Khẩu.

- o O o -